

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. novembra 1886.

Leto VI.

Moja ljubezen.

1.
Slovó podaješ mi rokó,
 Trepéta v nji pa ní;
 Upiraš zadnjikrat mirnó
 Namé temné oči . . .

Po tvojih potih naj pomlád
 Spremljá te, oj, deklè,
 Srcé, ustvárjeno za jád,
 Naj gine mi in mrè!

2.
 Pa sàj to nôvega nič ní,
 Navádno vse, vsakdánje;
 Brez hrupa, tiho se vrší,
 Kot v spanji mirnem sanje . . .

Narázen poti zdaj gredó,
 Li véš, kam tvoj te vodi? . . .
 Okó za tábo zrè solznó,
 Srcé, oj, tiho bodi! . . .

3.
 In zopet sam! . . . Srcé mi ne ječí . . .
 Čemú bi vendar to biló?
 Nijednega vzdihljaja, stoka ní,
 Pokojno v prsih vse, mirnó.

Želél sem srečen biti jeden hip . . .
 Izginila je sanja, kam?
 Porušile se nade v prah in sip! . . .
 Naprej, naprej, če tudi sám!

4.
 V trenótljih temnih duša moja sanja: Oči upira náme tolažilne
     Prikaže se podoba meni,   Takó mirnó in pa ljubeče,
     Prikaže se obráz mi njeni;   Da od željá srcé trepeče,
 Na njem čaróba divna je nekdanja.   V pogledu njenem burje zablja silne.

Kaj ne, srcé, brez mile te podóbe
 Objela bi te že tišina,
 Objela bi te večna tmína.
 Pokrivajoča gluhe, neme gróbe!

Rádinski.

